

gaar der endnu mere Tid tilspilde. — Jeg har hidtil ikke været i Tvivl om, at naar Udkastet blev vedtaget i den Form, hvori det foreligger, vilde den søgte Concession blive meddeelt snarest muligt for ikke at tabe mere Tid, end der allerede er tabt. Jeg maa imidlertid tilstaae, at der er fremkommet forskjellige Uttringer saavel i det andet Thing som her, der vel kunde gjøre en Minister tvivlsom, om han skulde tage det Ansvar paa sig. Det vil jo staae i Thingets egen Magt at gjøre dette Punkt utvivlsomt ved at affatte Bestemmelsen under Littr. a paa en noget anden Maade, selvfølgelig ogsaa ved at gaae ind paa det af den ærede Landssthingsmand stillede Forslag; det er ogsaa en Maade at gjøre Sagen utvivlsom paa.

Krieger: Hvis jeg ikke tog fejl, rettede den høitærede Indenrigsminister sin første Bemærkning imod mig, men den ramte ikke mig; den bekræftede kun, hvad jeg havde sagt. (Indenrigsministeren: Ikke imod, kun til det ærede Medlem). Ja, saa maa jeg dog bede om Tillæbelse til at tydeliggjøre denne Henvendelse til mig med et Par Ord. Jeg var opfordret til at vise, at naar Udkastets § 1 a har fordret den Betingelse, at der til Sikkerhed for Opfyldelsen af de nedenstaaende Vilkaar skal være deponeret 20,000 £, saa var det efter Lovudkastets egen Tankegang en Bestemmelse, som havde sin Betydning med Hensyn til den hele Række af enkelte Foranstaltninger, der vilde være at træffe i Medfør af Concessionen, og til hele Jernbaneanarbejdets Gjennemførelse. Man har nemlig tidligere foreholdt mig, at denne Sikkerhed ogsaa havde nogen Betydning, forinden Concessionen blev meddeelt, men ingen Betydning, naar Concessionen først var bleven meddeelt. Nu paaviste jeg, at hvad den enkelte mente derom, maatte være hans Sag, men Regjeringens Mening var og maatte være den, at Sikkerheden havde Betydning med Hensyn til hele den Tid, der hengik, indtil alt Arbejdet blev udført, indtil Concessionshaveren havde opfyldt sine Forpligtelser. Jeg anførte altsaa den utvivlsomme Bestemmelse, som jeg oplæste, som et Argument for, at det ikke gif an at lade § 1 a staae i

dens nuværende Form. Dertil svarede den høitærede Minister: „Ja, der er ingen Tvivlsomhed, vi kunne godt forandre M. A., naar vi lade § 1 a gaae ud“; men det var en helt anden Forudsætning; om et Alternativt Forslag hidtil ikke laa for, kunde jeg naturligvis ikke tale. Jeg har hele Tiden ønsket, at den høitærede Minister vilde træde bekræftende paa den Sag, at jeg fra ham kunde faae en reent og klar Erklæring og ikke blot, som jeg vel kan sige, der laa i hans Udtalelse, en indirekte Erkjendelse af, at Forslaget, saaledes som det nu er, stiller baade ham og Thinget i en falst Stilling. Det var ingen Taleform, ingen blot Bending, naar jeg idag i Begyndelsen sagde, at det ikke var for at stræmme Ministeren, at det ikke var ligeoverfor den ærede Minister, at jeg gjorde gjældende, at Loven, saaledes som den nu er affattet, paalægger Ministeren et meget alvorligt Ansvar, et Ansvar, som i for uident Fald maatte kunne benyttes, dersom han giver Concessionen, og det da skulde vise sig, at den deponerede Sikkerhed, som for Tiden er beslaglagt, bliver til Intet; men det var overfor Thinget, at jeg fremhævede det Fald i den hele Stilling, som blev uundgaaeligt, hvis Ministeren fandt det rigtig at give Concession uden at faae Sikkerhedsspørgsmaalet ordnet. Det er vist, saaledes som det ogsaa blev gjort gjældende af det ærede Medlem, der nu er tilstede, den ærede 2den Landssthingsmand for 8de Kred. (Carlsen), og hvis Uttringer jeg troer, at den høitærede Minister ikke ret forlod, at, saaledes som Lovforslaget nu er affattet, paadrager Ministeren sig ved at give Bemyndigelsen herefter et ligefremt utvivlsomt juridisk personligt Ansvar. Om Folkethinget i sin Tid vil gjøre det gjældende eller ikke, er en ganske anden Sag, det kan ingen vide, men selv om det blev frafaldet — ingen ærkelig Mand holder just af paa den Maade at faae Offergjælfelse af et Ansvar. Der vil naahvile ham et ligefremt personligt Ansvar for, at der under hele Sagens Gang er disponibel 20,000 £ tilstede, til hvilke man kan holde sig. At der under saadanne Forhold er reist Sag om de deponerede 20,000 £, er en Meningsgjerning, for hvilken det ikke gaar an at luffe Diet, saa gjerne man end vilde. Som Ordene ere af-